

125è aniversari del naixement d'Eduard Toldrà

Intèrprets Catalans

Dimarts, 4 de febrer de 2020-20 h

Petit Palau

David Alegret, *tenor*

Albert Guinovart, *piano*

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Néixer (fragment)

“Calia fer viure el que no ha mort, quasi, el que no ha mort, que aquí tot creix, que aquí no res, que aquí tot neix, que aquí...”

Blanca Llum Vidal
Homes i ocells (2012)

Programa

Part I

Eduard Toldrà (1895-1962)

Poemes de Trinitat Catasús (1887-1940)

Abril

Cançó d’un bell amor

Maig

Poemes de Joan Maragall (1860-1911)

La mar estava alegre

L’hort

Festeig

Albert Guinovart (1962)

Paràfrasi sobre ‘La camperola’ d’Eduard Toldrà (piano sol)

Eduard Toldrà

Poemes de Josep Carner (1884-1970)

Menta i farigola

Cançó incerta

El gessamí i la rosa

Recança

Els obercocs i les petites collidores

Canticel

Part II

Alicia de Larrocha (1923-2009)

Poema de Josep Carner

Cançó d’un doble amor

Eduard Toldrà

Poemes de Tomàs Garcés (1901-1993)

Cicle de cançons *A l’ombra del lledoner*

“A l’ombra del lledoner”

“Cançó de comiat”

“Cançó de grumet”

“Cançó de bressol”

“La vida de la galera”

Albert Guinovart

Nocturn a Maria (piano sol)

Poema de Manuel Forcano (1968)

T’estim

Eduard Toldrà

Poemes de Josep Maria de Sagarra (1894-1961)

Romanç de Santa Llúcia

Les garbes dormen al camp

Cançó de passar cantant

Vinyes verdes vora el mar

Cançó de vela

Amb Toldrà al cor

Per commemorar el 125è aniversari del naixement d’Eduard Toldrà s’ha programat aquest recital amb una de les formes musicals més reeixides del compositor: la cançó. Nascut a Vilanova i la Geltrú l’abril del 1895, va destacar com a virtuós del violí i un dels músics més importants de la seva època. Va formar part del moviment conegut com a Noucentisme; adscrit al Grup dels Vuit o dels Compositors Independents de Catalunya, Toldrà va fundar el 1911 el Quartet Renaixement, va ser professor a l’Escola Municipal de Música de Barcelona i director titular de l’Orquestra Municipal de Barcelona des del 1944 fins a la seva mort, el 1962.

Va escriure música simfònica, de cambra, per a cobla i per al teatre. En l’àmbit de la cançó, però, un dels gèneres més reconeguts de la seva producció, va dir quelcom d’especial, tot demostrant una sensibilitat magistral a l’hora de posar en música poemes de grans representants de les lletres catalanes, com Josep Carner, Joan Maragall, Josep Maria de Sagarra o Joan Salvat-Papasseit, però també de grans autors castellans com ara Garcilaso de la Vega, Francisco de Quevedo o Lope de Vega. És considerat, de fet, el veritable *creador* de la cançó culta catalana; Toldrà hi recorria sovint una vegada i una altra com si fos el seu espai natural on tornava de manera periòdica. Amb melodies directes i sinceres, una rítmica sempre al servei de la dicció i comprensió del text i harmonies honestes però molt creatives que no deixen mai de sorprendre, la cançó de Toldrà arriba directa al cor. El tenor David Alegret, especialista en la matèria i enamorat d’aquesta faceta del compositor, posarà veu a algunes de les seves cançons més divulgades, però també a d’altres molt poc difoses, sempre acompanyat pel piano expert d’Albert Guinovart. El programa recull una acurada llista de peces agrupades pels autors de les poesies musicades, totes compostes originalment per a veu i piano. Mereixen especial atenció les de textos de Carner, de qui aquest any es commemora el cinquantenari de la mort, o les de poemes de Tomàs Garcés, que formen el cicle *A l’ombra del lledoner* i que inclouen alguns dels *hits* més esperats de Toldrà. A més, també es podran escoltar bellíssimes curiositats, com *Cançó d’un doble amor*, de la desapareguda pianista Alicia de Larrocha o *T’estim* d’Albert Guinovart.

Manel Cereijo, musicòleg

Textos

Textos de Joan Maragall

Eduard Toldrà (1895-1962)

Poemes de Trinitat Catasús (1887-1940)

Abril

Trèmula rialla de dia daurat;
ventijol qui calla en la immensitat.
Palpitant i jove majestat d’Abril;
vestidura nova dels arbres.
Sotil diàfana i clara delícia del verd,
amb què el món, suara, de llum s’és cobert
quan el fontinyó tremolant,
sentia la seva frescor tornada alegria.
Pluja lenta i blanca de flors d’ametller,
qui cau de la branca quan l’oratjol ve.
Noies pels portals; finestra enramada;
festes matinals xopes de rosada.
I passa l’Abril damunt de poncelles,
xamós i gentil cantant caramelles.

Textos de Josep Carner

Cançó d’un bell amor

Oh gerda clavellina,
oh rosa purpurina,
oh vós, tota flairosa,
suau i lluminosa
i pura com un Maig,
doneu-me desseguida
un xic de vostra vida,
que pugui d’esta aurora
tenir-ne almenys un raig.
Doneu-me la clarícia,
doneu-me la letícia,
la joia benhaurada
qui us brilla a la mirada
amb tanta suavitat,
que fa de vostre imperi
dolcíssim refrigeri
per qui es sent en tenebres,
rendit i corsecat.
Si sou la ben florida,
com branca reverdida,
siau la ben fruitada,
com branca assoleiada,
i deu-me la dolçor
de fruita ben madura,
que en vostres llavis cura
de fer ben misteriosa,
l’encís d’un breu petó.
Siau com una branca
esponerosa i franca,
i no talment avara

d’aquesta amor tan clara
que dintre el cor teniu.
Doneu-me’l tot, senyora,
doneu-me’l en bonhora,
com la pomposa branca
ses fruites cada estiu.

Textos de Mercè Rodoreda

Maig

Terra qui floreix,
mar qui s’hi encanta.
Suavíssim bleix
de vida triomfanta.
Pluges cristal·lines,
aigües reflexant
tendrors infantines
qui riuen brillant.
Claredat sonora,
núvol qui s’hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.
Bordoneig suau
d’abelles. Profunda,
silenciosa pau
d’una hora fecunda.
Món rejuvenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla dir a les flors.

Textos de Salvador Espriu

Poemes de Joan Maragall (1860-1911)

La mar estava alegre

La mar estava alegre, aquest migdia;
tot era brill i crit i flor d’escuma,
perquè feia molt sol i el vent corria.
Al lluny es veia un gran mantell de bruma.
Damunt les ones, amb les veles dretes,
les barques hi brincaven com cabretes.

Textos de Joan Vinyes

L'hort

Entre mon hort i el teu
sols hi ha un mur de rosers reblerts de roses.
De què em deturareu,

guardianes tan dèbils com hermoses?
L’aimada ve amb pas lleu
portada per les ànsies amoroses:
prompte al pes de les nostres abraçades
sereu, roses, marcides i esfullades.
Mes, filles de l’Amor que tot ho anima,
no heu pas de témer el nostre;
ella a mon rostre arrima
la seva cara que és germana vostra;
quan me diu que m’estima,
un ruixat de petons li cau al rostre.
I en ses galtes llavors acolorades
enceses reeixireu i més badades.

Textos de Joan Vinyes

Festeig

Sota les estrelles, d’espatlles al mar,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena
és ben dolça de besar.
Entre dos silencis, bes silenciós,
com vares deixar-nos tremolant tots dos
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.
El reberes silenciosa.
Mos llavis, dolços encar,
te van preguntâ una cosa
i tu no vas contestar.
Què vaig preguntar-te?... Sols recordo el bes
i que se sentia la plena mar alta.
Tu, tota caiguda, semblaves malalta...
Oh, no hi tornaré mai més!
Prô la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d’espatlles al mar;
prô la xafegosa nit d’agost serena,
aï, com la podré oblidar?

Textos de Mercè Rodoreda

Poemes de Josep Carner (1884-1970)

Menta i farigola

Menta i farigola,
ruda i romaní.
Una vella, vella,
com un pergamí,
al nas les ulleres,
a la mà el mitjó,
surt a la finestra,
guaita l’horitzó.
I com cada dia
en instant parell,
la vella gemega,

pregant pel donzell
que a tretze anys l’aimava.
Tretze anys! Si era ahir!
Menta, farigola,
ruda i romaní.

Textos de Mercè Rodoreda

Cançó incerta

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
És a la vila o és al pi
de la carena?
Un lliri blau, color de cel,
diu: vine, vine!
Però: no passis! –diu un vel
de teranyina.
Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d’enamorat,
colgat de mata?
És un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi tan fi,
qui sap on mena?
Qui sap si trist o somrient
acull a l’hoste?
Qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n’és cada vida!

Textos de Mercè Rodoreda

El gessamí i la rosa

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí;
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un sí;
el gessamí, quan l’amada
s’ajeu, pàl·lida, a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se
i el gessamí defallir.

Recança

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa,
pluja i vent arremorat,
i l’acàcia en tot esclat
i deixant per l’empedrat
florida estesa!
Ah, l’anar sota l’aiguat
com fent-li escomesa,
d’un sonet, mig començat,
en l’embriaguesa,
i amb paraigua foradat,
i la lluna pel forat
i rient al meu costat
una noia encesa!

Cançons d'obercocs i petites col·lidores

Diu Iris a Myrtila:
–Oh, amiga, jo no sé!...
Tants obercocs hi deixes
damunt l’obercoquer?
–Oh, Iris, prou m’agrada
menjar-ne a torbellins
i sentir l’or alegre
com raja boca endins.
Mes arriba el mal temps
i prop del flam furient,
jo sento en la teulada
dansar teules i vent,
i em plau quan nostra mare,
veient-nos entrístits
i com freguem els nassos
i com bufem els dits,
ens dugui riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs o obercocs.

Cançons d'adonadors

Canticel

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau
ceptre i palau.
Per l’ala lleu d’una virtut
mon goig daria
i el tros que em resta, mig romput,

de joventut.
Per una flor de romaní
l’amor daria;
per una flor de romaní
l’amor doní.

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Alicia de Larrocha (1923-2009)
Poema de Josep Carner

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

L’amiga blanca m’ha encisat
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna.
Estimo l’una, oh gai atzar!
Estimo l’altra, oh meravella!
Bella com l’una no m’apar,
fora de l’altra, cap donzella.
L’amiga blanca m’ha encisat,
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna.
Ho fan l’airet o la claror:
estenc els braços per ma via;
va cadascun pel seu cantó,
du cadascun qui jo volia.
L’amiga blanca m’ha encisat,
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna.
I quan ja són a prop de mi
i ja mos dits les agombolen,
sota les túniques de lli
hi ha dues vides que tremolen.
L’amiga blanca m’ha encisat,
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna.

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Eduard Toldrà

A l’ombra del lledoner, cicle de cançons sobre poemes de Tomàs Garcès (1901-1993)

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

A l’ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola,
l’esfilagarsen els brucs,

la tenebra se l’emporta.
La noia plora d’enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l’amor és lluny;
enllà, la carena fosca.
Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L’arbre li dóna repòs,
l’oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l’estel
és la rosada del dia.
–Cavaller, l’amor és lluny;
amb l’ombra i el cant fugia.
–Fadrina, l’amor és lluny;
per l’ampla plana camina.
La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n’han fugit,
però hi crema l’estelada.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
Fadrina, l’amor és lluny;
demana’l a punta d’alba,
quan l’ombra del lledoner
s’allargui com un miracle.

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Adéu, galant terra, adéu!
Adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m’assec al pedrís
ni me bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.
Les lloses d’aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.
Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l’estiu,
la mar quieta i estesa
llambrant sota el cop dels rems,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.
Vindran les nits de l’estiu,

la tardô i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu.
Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l’església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Cançons d'adonadors i cançons d'obercocs

Adéu, turons de Marsella,
ja se’n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d’ocell;
si no sentim l’ocellada
ens dû romaní l’oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”
Infla’t, vela; llisca, vela!
Com s’allunya la ciutat!
Guaita l’or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
L’enyorança t’ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”
Adéu, turons de Marsella!
Adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d’una donzella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”

“Cançó de bressol”

De bon matí se n’ha anat;
tot just despuntava el dia
i l’estrella de l’amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n’és al camp
a collir menta florida.
Apartarà els esbarzers
quan el punxin les espines.
Espines, feu-vos enllà;
vine, la menta florida.
Quan passa el seu cavall blanc
l’ocell tremola i refila.
Dorm, infant,
que ton pare n’és al camp
a collir menta florida.
La selva s’aclarirà,
que la lluna la il·lumina.
Sota la llum de la nit
l’herba florida fugia,
però els ulls del cavall blanc
en la fosca l’endevinen.
Dorm, infant,
que ton pare n’és al camp
a collir menta florida.
Dorm, infant, que el son és dolç
i l’oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella adormida.
Dorm, infant,
que ton pare n’és al camp
a collir menta florida.

“La vida de la galera”

La vida de la galera
és molt llarga de contar.
Els rems empenyen la barca
i el meu cor va sospirant.
Els sospirs que el meu cor feia
se me’ls enduia el mestral.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.
Ai, mestral, tu que tens ales,
porta-li el meu sospirar,
posa’l damunt els seus llavis
cansats de tant d’esperar.

El meu braç no es cansa encara,
el rem no s’atura mai.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.
El meu braç no el cansa l’ona
traïdora, ni el vent brau.
El rem talla l’aigua clara
com una espasa tallant
i de nit degota perles,
estrelles i diamants.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.
Les perles i les estrelles,
amor, per a vós seran.
Guardo les meves besades
pels vostres llavis cremants
i us enyora l’abraçada
ampla i forta del meu braç.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.
Amor, bé m’esperaríeu...
Digue-li ben baix, mestral.
Si duc al cor l’esperança
el mar es torna manyac;
els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.
Els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
La vela sembla de plata,
em sento més lliure el braç.
La vida de la galera
ara és dolça de contar.
Amor, bé m’esperaríeu,
amor.

Albert Guinovart

Poema de Manuel Forcano (1968)

T’estim

T’estim,
T’estim com els ocells a les cireres:
Fins als pinyols.
T’estim com el vent a les banderes.
Com els girasols, la llum.
T’estim,
Com l’afluent que desemboca al riu.
Com la brúixola que sap el rumb.
Com l’excursionista que somriu
En fer el cim.
T’estim.

Eduard Toldrà

Poemes de Josep Maria de Sagarra (1894-1961)

Romanç de Santa Llúcia

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l’any gloriós,
pels volts de la plaça Nova
rondava amb la meva amor.
Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molsa
i una enramada d’arboç
i una blanca molinera
i una ovella i un pastor.
Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.
Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l’any gloriós,
tals paraules m’acudien
quan he vist la meva amor.

Les garbes dormen al camp

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida,
segueix la guatlla el reclam
–la niarada avorrida.
Juliol ens duu l’aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.
El repòs del verd fullam
a l’ocellada convida.
Les garbes dormen al camp,
garbes seques, sense vida.
Passa l’euga com un llamp,
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l’ombra l’ha esfereïda.
Ai, encara servo el ram,
i l’estimada és partida...
Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida!

Cançó de passar cantant

Si ve l’abril tremolant
i el ventet que no reposa
i el perfum de Dijous Sant,
noia, no cullis la rosa:
passa cantant.
Si les trampes van picant,
si tenen vestits de festa
la geganta i el gegant,
noia, no llencis ginesta:
passa cantant.
Si la gent, ploriquejant,
camina amb la vista baixa,
si va la creu endavant,
noia, no guaitis la caixa:
passa cantant.
Si t’escomet un galant,
tot tendresa, tot deliris,
defallint i sospirant,
no l’escoltis ni te’l miris:
passa cantant.
Si una vella xiuxejant
t’augura una mala estrella
i et diu que se’t marciran
aquests aires de poncella
i aquesta galta tan bella
no durarà ni un instant,
noia, riu-te de la vella:
passa cantant!

Vinyes verdes vora el mar

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.
Vinyes verdes del coster,
sou més fines que la userda.
Verd vora el blau mariner,
vinyes amb la fruita verda,
vinyes verdes del coster.
Vinyes verdes, dolç repòs,
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.
Vinyes verdes, soledat
del verd en l’hora calenta.
Raïm i cep retallat
damunt la terra lluenta;
vinyes verdes, soledat.

David Alegret, tenor

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu
que ara neix i que ara fina...
Vinyes que dieu adéu!
Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s’adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol d’or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...
Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

David Alegret

Cançó de vela

David Alegret

Arrenca el gep flexible de l’onada,
canta la boira, xiula el bufarut,
ens esquitxa un ruixim d’aigua salada
i grinyolen els dintres del llagut.
Ai, qui pensa en l’amor,
oh, mar sonor!
Ai, qui pensa en l’amor!
Enllà tenim les costes oblidades,
enllà hi ha el poble blanquinós, suau,
i el llagut, vinga salts i patacades,
enmig del gran deliri verd i blau.
A terra hi hem deixat coses marcides
dels nostres sentiments i voluntats
i ara es van aclarint les nostres vides
com els serrells d’escuma platejats.
Allà hi ha el neguiteig del nostre viure,
les punxes a l’aguait de nostra pell,
ara els neguits són coses de per riure,
dintre el llagut que va tot de gairell.
Au... canta, mariner, xiscla, ventada!
No perdi prou el teu delit valent;
infla’t, vela; remunta, aigua salada;
sacseja’ns brutalment.
Sacseja’ns brutalment, o mar sonor!
Esmicola les penes de l’amor.

David Alegret, tenor

Reconegut com a gran especialista en el repertori rossinià i mozartià, on brillen la puresa natural de la seva veu, així com la tècnica i l’emotiva musi-calitat, David Alegret ha cantat extensament els principals títols d’ambdós compositors a Viena, Zuric, Hamburg, Munic, Roma, Madrid i Barcelona; i als festivals de Garsington i Pesaro, entre d’altres. Addicionalment completa el seu repertori operístic amb títols de Donizetti i rols d’altres compositors, que ha cantat a festivals com el Salzburger Festspiele Pfungsten i a teatres com ara el San Carlo de Nàpols, Opéra de Montpeller, etc.

Molt actiu en el repertori contemporani, recentment ha participat a les estrenes de les òperes *Les bienveillantes* de Parra a l’Opera Vlaanderen i *Lenigma di Lea* de Casablanacas al Liceu, en les quals els compositors van escriure els rols per a ell.

Ha estat dirigit per batutes tan importants com Bolton, Carella, He-ras-Casado, López Cobos, Luisi, Minkowski, Muti, Pons, Savall, Weigle i Zedda.

En el terreny de l’oratori, ha interpretat des de Monteverdi fins a música dels nostres dies, en auditoris com el Queen Elizabeth Hall de Lon-dres, Musikverein i Konzerthaus de Viena, i a Lucerna i Praga, entre altres ciutats.

Addicionalment, és un reconegut interpret de recital, amb un re-pertori en què destaquen el lied alemany i la cançó d’autor català. El seu darrer disc, *Impressions de natura*, ha rebut crítiques excel·lents. També ha enregistrat per a segells com Harmonia Mundi o Unitel Classica (Pergolesi amb Fabio Biondi).

David Alegret, tenor

David Alegret, tenor

Albert Guinovart, piano

És un dels músics actuals més complets i polifacètics. La seva activitat pro-fessional es divideix entre la dedicació com a pianista de repertori, compo-sitor i docent.

Format a Barcelona, marxà a Londres per estudiar amb Maria Curcio. Ha tocat per tot Europa, Sud-amèrica, els Estats Units, el Canadà, el Japó, el Pròxim Orient, Austràlia i Nova Zelanda, en recitals i amb dife-rents orquestres, dirigides per Ch. Hogwood, F-P. Decker, V. Petrenko, D. Cohen, L. Foster, E. Colomer, J. Pons, S. Mas i J. Ross, entre d’altres. Ha col·laborat amb artistes com Victoria de los Àngeles, Barbara Hendricks, Frederica von Stade, Julia Migenes, Juan Diego Flórez i Nacho Duato.

És conegut pels seus premiat musicals: *Mar i cel*, *Flor de Nit*, *Gau-dí*, *Paradis*, *La vampira del Raval* i *Scaramouche*. Ha compost les òperes *At-zar* i *Alba eterna* i el ballet *Terra baixa*. Com a artista resident del Palau de la Música, el 2018 va estrenar el seu *Rèquiem*, que afegeix al seu catàleg, amb obres com *Tè Deum*, *Missa Brevis* o *Gloria*. També són conegudes les seves incursions a la televisió i el cinema.

És professor a l’ESMUC i acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts i de Sant Jordi. Té tres Premis Butaca i dos Max, així com el Premi Ciutat de Barcelona; és Steinway Artist.

Té més d’una trentena d’enregistraments, per a Harmonia Mundi, EMI i Decca. Els seus enregistraments per a Sony inclouen els seus dos primers *Concerts de piano*, gravats a Sant Petersburg, així com el darrer *Nocturn* d’obres del mateix Guinovart per a piano sol, que han estat un èxit.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE ARTES ESCENICAS

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

D.L.: B 105-2020

També et pot interessar

Intèrprets Catalans

Dimarts, 3 de març de 2020 – 20 h
Petit Palau

Preu: 15 €

Lassus Quartett

J. MAGRANÉ: *Quartet núm. 1* (revisió 2019)

J. WIDMANN: *Quartet núm. 3, "Hunt"*

W. A. MOZART: *Quartet núm. 17, en Si bemoll major, KV 458, "la Caça"*

Mix de LASSUS, CAGE i ADÈS

Intèrprets Catalans

Dimarts, 10 de març de 2020 – 20 h
Petit Palau

Preu: 15 €

Arts Quartet

P. I. TXAIKOVSKI: *Quartet núm. 1, en Re major, op. 11*

A. BORODÍN: *Quartet núm. 2, en Re major*

Intèrprets Catalans

Dilluns, 4 de maig de 2020 – 20 h
Petit Palau

Preu: 15 €

Núria Rial, soprano

Francisco Poyato, piano

Homenatge a Josep Carner

Cançons a partir de textos del poeta